

wego inspektora skarbowego do inspektora w miejscu przeznaczenia przesyłki dla jej sprawdzenia.

§ 3. Na beczkach i skrzyniach przesyłek należy oznaczać firmę wysyłającą i zawartość w litrach lub flaszczkach.

§ 4. Przesyłki wypuszczane z wytwórni i składów muszą być przewożone do miejsca przeznaczenia w tem opakowaniu, w jakim wyszły z wytwórni i składów; zabrania się sortowania, przepakowania i t. p. zabiegów w czasie przewozu.

§ 5. Ekspedycją wyrobów spirytusowych mogą trudnić się tylko takie firmy ekspedycyjne, które posiadają na to uprawnienie od władzy skarbowej II instancji.

Uprawnienie takie może być w razie niestosowania się ekspedytora do przepisów skarbowych odebrane przez pomienioną władzę skarbową na czas jakiś lub na zawsze.

§ 6. Wykaz ekspedytorów uprawnionych do przewozu spirytusu i wyrobów spirytusowych ogłasza się w Monitorze Polskim.

§ 7. Ekspedytorzy powinni prowadzić rejestr ekspedjowanych przesyłek spirytusu i wyrobów wódczanych z wymienieniem daty przyjęcia i daty odesłania przesyłki, firmy wysyłającej, firmy odbierającej z oznaczeniem miejscowości, numeru i daty świadectwa przewozowego, faktury tudzież ilości ekspedjowanych skrzyń lub beczek z ich zawartością w litrach lub flaszczkach.

Rejestr ekspedytora podlega kontroli władzy skarbowej.

§ 8. Przesyłki spirytusu i wyrobów wódczanych nie mające świadectwa przewozowego lub też niezgodne z tym świadectwem ulegają zatrzymaniu przez władzę skarbową lub policyjną, które wdrożą odnośnie do pochodzenia i przeznaczenia przesyłek stosowne dochodzenie i prześlą takowe do rozporządzenia miejscowego inspektora skarbowego.

Zatrzymane przesyłki traktować należy jako dowody rzeczowe i powinny być oddane na przechowanie do załatwienia sprawy osobom odpowiedzialnym.

§ 9. Rozporządzenie niniejsze nabiera mocy obowiązującej z dniem 15 maja 1922 r. na obszarze całej Rzeczypospolitej Polskiej.

Minister Skarbu:
Michalski

275.

Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu

z dnia 21 kwietnia 1922 r.

w przedmiocie rozciągnięcia działania art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 roku na narzędzia miernicze, służące do ważenia osób za opłatą.

Na podstawie art. 15 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211) zarządza się co następuje:

§ 1. Działania art. 14 dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. P. P. P. № 15, poz. 211) rozciąga się na wagi i odważniki, służące do ważenia osób za opłatą.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
Stefan Ossowski

276.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych

z dnia 27 kwietnia 1922 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w przedmiocie pomocy rolnej w r. 1922.

Na mocy art. 11 ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o przyznaniu kredytu 3 miliardów marek na pomoc rolną (Dz. U. R. P. № 30, poz. 174) oraz art. 4 ustawy z dnia 24 marca 1922 r. w przedmiocie zmiany ustawy z dnia 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. № 24, poz. 198) zarządza się co następuje:

§ 1. Do pomocy rolnej, udzielanej w r. 1922 na podstawie ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o przyznaniu kredytu 3 miliardów marek na pomoc rolną (Dz. U. R. P. № 30, poz. 174), zmienionej ustawą z dnia 24 marca 1922 r. (Dz. U. R. P. № 24, poz. 198), będą stosowane postanowienia rozporządzenia z dn. 22 kwietnia 1921 r. w przedmiocie pomocy rolnej w 1921 r. (Dz. U. R. P. № 38, poz. 232) z następującymi zmianami:

1) ustęp a) § 2 wymienionego rozporządzenia będzie stosowany w następującem brzmieniu:

„a) gospodarstwa rolne, położone na terenie województwa nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, tarnopolskiego, stanisławowskiego, lwowskiego oraz w województwie białostockiem gospodarstwa położone w powiatach: białostockim, bielskim, białowieskim, wołkowyskim, grodzieńskim, sokólskim, augu-